

جشنواره پوکی که با حفظ ظاهر برگزار می شود

ارشاد چنان رفتار می کنند که گویی جشنواره در اوج شکوه و هیجان در جریان است و به جای رواداری و مودت، بدتر بر طبل تفرقه می کوبند. از سوی دیگر با سلبریتی هایی مواجه هستیم که با یک رفتار دیکتاتور مآبانه به سایر هنرمندان فشار می آورند تا در جشنواره حاضر نشوند. آن ها فراموش کرده اند که دولت ها می آیند و می روند اما سینما و جشنواره همیشه وجود دارد و متعلق به خود آن هاست. هر دو گروه در اوج لجبازی در حال اجرای مانور قدرت برای طرف مقابل هستند. کسی به این فکر نمی کند که در این جدال بی حاصل فقط زیست بوم سینما آسیب می بیند. رفتار بالغانه ای که گم شده این روزهاست در دوره هایی مثل سال ۸۸ و حتی ۹۸ به وفور وجود داشته و همین بازیگرانی که امروز با تماس های تلفنی و تهدیدهایشان دیگران از حضور کاخ جشنواره منصرف می کنند، همان هایی هستند که در ۹۸ و ۸۸ با تمام قوا در جشنواره حضور داشتند. البته در دوره های یاد شده ما وزیری مثل آقای اسماعیلی نداشتیم که مدام به تهدید هنرمندان بپردازد یا معاونت سینمایی آن دوره ها کسی نبوده که هر از گاهی با چماق ممنوعیت هنرمندان را برتاسند. به این ها شخصیت و تجربیات دبیر جشنواره را که قرابت زیادی با سینماگران ندارد اضافه کنید. نتیجه اش می شود همین جشنواره بی کیفیت و وضعیفی که شاهدش هستیم، نتیجه اش می شود خوشحالی آدم هایی که منتظر آب گل آلود بودند و حالا روی آنتن تلویزیون یا در دوره های هنرمندان پای کوبی می کنند. متأسفانه باید اعراف کرد که جشنواره امسال با همه ظاهری که حفظ کرد، پوک بود و این اختگی اثرش را در سال بعد و اگران ها نشان می دهد. آن موقع است که آسیب اصلی نمایان می شود و شاغلانش سینما و مردم متوجه می شوند دو طرف دعوا چه بلایی بر سر هنر این کشور آورده اند.

جدایی هنرمندان و فاصله گرفتنشان از دولت و حاکمیت بیشتر از هر چیزی به یک طلاق عاطفی شباهت دارد. طلاقی که فعلاً مقطعی است اما اگر به آن رسیدگی نشود می تواند به بنیان های خانواده سینما آسیب جدی وارد کند. اغراق نیست اگر بگوییم فرزند ارشد و مهم ترین دارایی این خانواده جشنواره فیلم فجر است و این روزها شاهد لطمه هایی هستیم که به خاطر این طلاق عاطفی به آن وارد شده. کافی است به لیست فیلم ها نگاهی بیندازیم تا متوجه شویم کارگردانان صاحب سبک و بزرگ سینمای کشور به همراه اکثر ستاره های سینما، فیلمی در جشنواره ندارند و معدود چهره های حاضر در جشنواره، برای اکران فیلمشان، نشست خبری و... حضور پیدا نمی کنند. علاوه بر این موارد، اعضای هیات داوران هنوز نهایی نشده و سینماهای مردمی بر خلاف سال های گذشته با سالن های خالی به اکران فیلم ها می پردازند. اگر به این ها چند مورد دیگر اضافه کنیم تازه لیست مشکلات مکشوف جشنواره تکمیل می شود و هنوز به مشکلاتی که آقای دبیر یک شب قبل از شروع جشنواره در مقابل تهیه کنندگان به آن ها اعتراف کرده نپرداخته ایم. مسائلی مانند نرسیدن نسخه نهایی بیش از ۱۰ فیلم به جشنواره، نبود اسپانسر، دلایل حذف سیمرغ مردمی و...

البته شاید مدیران ارشاد و جشنواره بنا به مصلحت حفظ ظاهر کنند و بگویند همه چیز خوب پیش می رود اما اهالی سینما و مخاطبان مردمی جشنواره فجر خوب می دانند که فجر امسال با سایر دوره ها تفاوت های بسیاری دارد و به قول معروف از درون پوک شده. اتفاقی که حتی در سال هایی مانند ۸۸ و ۹۸ هم رخ نداد چرا که در آن دوره ها دو طرف دعوا دلشان برای مهم ترین دارایی و دستاوردشان سوخت. چیزی که این روزها دقیقاً برعکسش در حال رخ دادن است. از یک طرف حاکمیت و مدیران